

Tu noc jsem byla se svým bratrancem, s přítelem a s jedním kamarádem. Byli jsme rozjetý a opilí. Přišel k nám ten chlap a řekl, že pro nás sehnal drogy a že mám jít s ním. Tři kluci a já, jediná holka, jsem měla jít s ním! Ale souhlasila jsem, protože jsem chtěla být středem pozornosti, až se vrátím s drogama. Navíc jsem byla příliš opilá, než abych uvažovala racionálně.

Odvedl mě do parku a popadl takovou olověnou trubku – nevím, kde ji vzal – a řekl mi, že mě zabije, když se s ním nevspím. Pokusila jsem se utéct a křičela jsem, ale on mě chytil a řekl mi, že mě zabije. Začala jsem žebrot o milost a prosit a tak. To se mu asi líbilo, bylo to asi přesně to, co chtěl.

Bylo mi sedmnáct a byla jsem ještě panna.

Většina obětí znásilnění jsou, podobně jako Kathy, dívky mezi šestnácti a čtyřicetiletými lety.¹ Mnohé jsou ještě mladší.² Podle jedné velice uznávané studie byla každá čtvrtá americká dívka sexuálně obtěžována před dosažením třinácti let.³ Chlapci na tom nejsou o moc lépe; někteří odborníci se domnívají, že se obětmi sexuálního násilí stávají stejně často.⁴ Groth, jenž se zabýval osobami, které sexuálně obtěžovaly děti, a jejich obětmi, jednou uvedl, že kdybychom měli spočítat všechny případy sexuálního zneužívání dětí a mladistvých, které se skutečně staly, uvědomili bychom si, že „máme co dělat s nebezpečnou epidemií“.⁵ Tato kapitola je určena všem dospívajícím, kteří přežili sexuální napadení, jejich příbuzným a přátelům.

Většina těch, kdo sexuálně napadají mladé lidi, napadají i dospělé: jsou to muži, které vzrušuje ponižovat a zastrašovat druhé. Ale někteří pachatelé znásilnění dávají přednost mladým lidem z jiných důvodů: mají rádi „snadné“ oběti – osoby menšího vzrůstu, naivní a možná méně „znalé světa“ než dospělí – nebo je mladí obzvláště přitahují. Tato přitažlivost může být dána tím, že sami nikdy nedospěli nebo je sexuálně vzrušuje zranitelnost mladých lidí nebo třeba i tím, že je nenávidí; jeden uvězněný pachatel znásilnění vysvětloval, proč se ve třinácti pokusil znásilnit o dva roky mladší děvče: choval prý „nenávisť vůči mladým děvčatům“.⁶

Mnoho adolescentů bývá znásilňováno svými vrstevníky, neboť mladí pachatelé znásilnění si rádi vybírají osoby zhruba stejně staré, které žijí v jejich sousedství.⁷ Gangy těch, kteří znásilňují, tvoří zpravidla adolescenti a jejich oběti většinou náleží do stejné věkové skupiny, možná dokonce chodí do stejné školy.⁸

Další skupinu osob znásilňujících mládež tvoří ti, kdo je dobře znají – jejich spolužáci, kamarádi kamarádů, otcové nebo bratři přátel, vedoucí na táborech, učitelé a partneři. Oběťmi této skupiny násilníků se stávají i chlapci (a muži, kteří znásilňují chlapce, zpravidla nejsou gayové⁹). Většinu pachatelů znásilnění tvoří muži, ale i ženy někdy útočí na chlapce, stejně jako na dívky.

Bez ohledu na to, kolik vysvětlení jste slyšeli o tom, proč lidé znásilňují druhé, je vždycky těžké smířit se s tím, že něco takového potkalo právě vás. Nesmíte zapomenout, že si vás útočník nevybral proto, že jste udělali něco špatného, ale pouze proto, že ve vás viděl snadnou kořist.

Vaše reakce

Poté, co se to stalo, jsem šla k matce. Byly tři ráno, ale vymluvila jsem se, že mi ujel vlak. Neřekla jsem jí, co se stalo. Potom jsem několik měsíců nevycházela z domu. Když mi volali přátelé, požádala jsem matku, aby mě zapřela. Chtěla jsem se nechat zhypnotizovat, abych na všechno zapomněla.

Protože jsem seděla pořád doma, přibrala jsem asi deset kilo. Nesnesla jsem, aby se ke mně kdokoli přiblížil. Při znásilňování mě ten chlap nijak moc nebil, zato ponižoval. Řekl mi, že jsem šeredná, tlustá a tak. A když jsem potom ztloustla, šlo to s mým sebevědomím z kopce. Připadala jsem si méněcenná, ošklivá a tlustá.

Vždycky jsem byla pasivní a budila dojem bezstarostnosti, než došlo ke znásilnění. Potom jsem se stala paranoidní a začala nenávidět lidi. Asi půl roku jsem nebyla schopna skočit za roh pro noviny, protože bych musela projít kolem parku, kde kluci pokřikovali na holky. Dříve mi to připadalo buď roztomilé, nebo když jsem měla špatnou náladu, tak jsem si pomyslela „Dejte mi pokoj!“, ale po znásilnění mi z toho bylo nanic. A když o mě někdo v tlačenici jen zavadil, celá jsem se roztřásla. Chtělo se mi vrážet do lidí čekajících na vlak. Chtěla jsem si sehnat pistoli a zabít toho chlapa, co mě znásilnil.

Nakonec mi došlo, že se chovám stejně jako on – agresivně a hnusně, a tak mi nezbylo než mu odpustit. Nemohla bych se s ním přátelit nebo s ním něco mít, ale nesměla jsem dopustit, aby jeho zvrácenost přešla na mě.

Ať už je vám třináct nebo osmnáct, ať jste chlapec nebo dívka, vaše reakce na znásilnění se nebudou příliš lišit od těch, které popsala Kathy: šok, znechucení, obrovský strach, vztek a neschopnost uvěřit, že se to doopravdy stalo. Přečtěte si proto 1. kapitolu, kde jsou popsány složité pocity, které sužují zřejmě i vás, a 2. kapitolu, kde se dozvíte, jak si pomoci vlastními silami. Musíte si uvědomit, že vaše reakce

jsou zcela normální, ačkoli vám mohou připadat dočista šílené. Kathy k tomu uvádí:

Asi rok jsem byla úplně mimo, v hluboké depresi. Ale je důležité vědět, že vás to chvíli bude bolet a budete mít depresi – pocítit tu bolest a pře-trpět ji patří k zotavení.

Přesto můžete mít jisté obavy, které se liší od reakcí dospělých. Těm jsou věnovány následující stránky.

Strach z rodičů

Možná, že vás nejvíce trápí, zda se máte se znásilněním svěřit rodičům. Dokáží se s tím vyrovnat? Co vám udělají, jestliže na to přijdou? Vaše vzájemné vztahy nemusí být nejlepší a zřejmě s nimi ani běžně nemluvíte o svém intimním životě; hovořit s nimi o čemkoli, co souvisí s vaším tělem nebo sexuálním životem, vás třeba přivádí do rozpaků. Jenže znásilnění nemá ve skutečnosti co dělat se sexem, ale s násilím. Potřebujete pomoc, kterou vám rodiče mohou dát, pokud jsou ochotni mít pochopení a nezlobit se. Proto se nestyďte a svěřte se jim.

Můžete se rovněž zdráhat s nimi o tom mluvit, protože se bojíte, že se rozzuří. Třeba vám řeknou něco jako „Vždyť jsme ti přece říkali, abys s ním nikam nechodila“ nebo „To máš z toho, že pořád někde lítáš s tou partou“. Možná, že je to tak rozzlobí, že vás za trest budou držet doma nebo vám nebudou dávat peníze. Jestliže jste skutečně porušila nějaký jejich příkaz, když k přepadení došlo, například jste šla někam, kam vám rodiče zakázali chodit, nebo jste jim řekla, že zůstanete s přítelkyní, zatímco jste šla se svým chlapcem, budete se tím spíše obávat se jim svěřit, aby neřekli „Patří ti to“